

Kdo nám dá najíst masa?

Rožnov, Střítež: 1.10.2017

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 6, 25 – 33

Text: Nu 11, 1 – 6 Lid si začal Hospodinu stěžovat na těžkosti. Hospodin to slyšel a vzplanul hněvem. Tu vyšlehl mezi nimi Hospodinův oheň a pohltil okraj tábora. Lid volal k Mojžíšovi. I modlil se Mojžíš k Hospodinu a oheň uhasl. Proto pojmenovali ono místo Tabéra (to je Spáleniště), že mezi nimi vyšlehl Hospodinův oheň. Chátru přimíšenou mezi nimi popadla žádostivost. Rovněž Izraelci začali znovu s pláčem volat: „Kdo nám dá najíst masa? Vzpomínáme na ryby, které jsme měli v Egyptě k jídlu zadarmo, na okurky a melouny, na pór, cibuli a česnek. Jsme už celí seschlí, nevidíme nic jiného než tu mannu.“

K jednomu z největších Mojžíšových počínů patřila schopnost vysvětlit svému národu, že je lépe zůstat hladový a svobodný, než se stát otrokem s jídlem zadarmo. Takovéto přesvědčení je ovšem vyváжено mnohými trpkými zkušenostmi, velmi nevděčnou úlohou vysvoboditele, útrapami a neskutečně namáhavou výchovou lidí, kteří měli mentalitu otroků. Jsem přesvědčen, že bez Hospodina by to Mojžíš nedal.

Celá dlouhá cesta Izraelců z otroctví do svobodné země je provázená neustálým reptáním, nespojeností a stěžováním si na poměry. Takto jsme si tu svobodu nepředstavovali. Když jsme věřili, že bude líp, spálili jsme se. Ano, namísto blahobytu jen spáleniště. Tak můžeme číst jeden z mnoha popisů tzv. blbé nálady v izraelském putovním táboře: „Lid si začal Hospodinu stěžovat na těžkosti. Hospodin to slyšel a vzplanul hněvem. Tu vyšlehl mezi nimi Hospodinův oheň a pohltil okraj tábora. Lid volal k Mojžíšovi. I modlil se Mojžíš k Hospodinu a oheň uhasl. Proto pojmenovali ono místo Tabéra (to je Spáleniště), že mezi nimi vyšlehl Hospodinův oheň.“

O jaký oheň šlo? Je označen jako oheň Hospodinův. Hospodin vzplanul hněvem, který spálil okraj tábora. Je to oheň Božího soudu, ale zároveň oheň zkoušky. V 1. listu Petrově můžeme v kralickém překladu číst: „Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkoušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo.“ A apoštol Pavel píše do Korintu: oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu.“ Okraj tábora jsou lidé, kteří stojí na okraji Božího lidu. Těžkosti a oheň zkoušek Boží lid tříbí. Okrajoví, povrchní a polovičatí jsou ohněm stráveni. Na Mojžíšovu přímluvu však oheň uhasl. Přímluva za lidi stojící na okraji má smysl.

Nicméně v Božím lidu je to vždycky promíchané. Nejsou tu jen věrní a opravdoví věřící, pevné jádro, ale i všelijaký přimíšený lid. A právě lidé, kteří se s těmi věrnými pouze vezou, kteří se připojili k Izraeli jen ze zistných důvodů, jsou prvními, kdo si stěžují na poměry a vyjadřují hlubokou nespokojenost. Bible je nazývá nelichotivě jako chátra, lůza, sebranka. Čteme: „Chátru přimíšenou mezi nimi popadla žádostivost.“ Ukazuje se tu rozdílnost cílů. Zatímco Boží lid jde za hlasem Hospodina, jiní jdou za hlasem svého srdce, za vidinou svých očí a za žádostí těla. Nedrží je ideály a víra. Neváží si svobody. Uvažují pouze ve smyslu: Co mi z toho kápne? Bude levnější chleba? Kdy už budu bohatý? To je ta žádostivost. Což o to, u lůzy, které stačí ke štěstí chléb a hry, to ještě chápeme. Jenže co se nestalo! Rovněž Izraelci začali znovu s pláčem volat: „Kdo nám dá najíst masa?“ V Ježíšově době zase lidé naříkali: „Co budeme jíst, co budeme pít, co si budeme oblékat?“ Ježíš na to: „Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece

ví, že to všechno potřebujete.“ A v dnešní době to není jiné. I dnes se lidé starají hlavně o to, co budeme jíst a co si budeme oblékat. Ideálů, jako je pravda či láska se nenajíme. Kdo nám dá najíst masa? A tak vzpomínáme na ryby, které jsme měli v Egyptě k jídlu zadarmo, na okurky a melouny, na pór, cibuli a česnek.“ Tak to stojí v dnešním textu. Měli to ale Izraelci opravdu zadarmo? Copak za to neplatili svobodou? Copak nad nimi faraó neustanovil dráby? Copak nežili ve strachu před faraonem? Copak nemuseli své děti házet do Nilu? Ne, oni si pamatují jen to, že ryby byly tenkrát zadarmo!

Už jsem zmínil, že takto začali reptat nejprve přimíšené pohané. Ale brzy se ta „blbá nálada“ přenesla i na samotné Izraelce. A oni se také přestali těšit výhledem na zaslíbenou zem. Přestali hledat především království Boží a jeho spravedlnost. Hledali někoho, kdo jim pouze dá najíst masa. Rezignovali na své ideály.

Bratři a sestry, není náhodou, že jsem tento text zvolil pro neděli díkčinění za úrody. Jednak pochopitelně z toho důvodu, že vděčnosti za vše, co máme, je v naší zemi opravdu málo. Lehce se necháme strhnout k nářkům a stížnostem na poměry, snadno podléháme obavám, kdo nám dá hlavně najíst masa, a tu a tam se objeví i nostalgie za starými časy. Jako Izraelci vzpomínáme na ryby, které jsme měli v Egyptě k jídlu zadarmo, na okurky a melouny, na pór, cibuli a česnek. Samozřejmě je dobře, že nám není jedno, jak moc naše zem připomíná poušť. I nám vadí, že naše hospodářství vynáší spíš cizím než nám. Že zemědělství skomírá a z naší země je levná montovna. Ale mnohem více než bohatý stůl nám chybí víra, naděje a láska. Chybí nám radost a chvála. Ne naše zem s jeho hospodářstvím, ale lidská srdce připomínají poušť. Slovy dnešního textu: „Jsme už celí seschlí, a nevidíme nic jiného než tu manu.“ To je ten problém: „Nevidíme nic jiného než tu manu.“ A právě proto jsme dnes tady. Protože jsme slepí a sehnutí. Hledíme k zemi a nevidíme nic než manu. Proto jsme dnes přišli, abychom nechali do svých životů zaznít třeba slovo žalmisty: „Hospodin otvírá oči slepým. Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé.“ A tak dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, po celý tvůj věk tě sytí dobrem.

Modlitba: *Chválíme tě a oslavujeme, Bože náš a Králi, ve tvém jménu pozvedáme dlaně. Vždyť od tebe pochází vše dobré v našem životě. Vyznáváme, že na nic nemáme nárok a každý tvůj dar je veliká milost. Dej, ať víru nezaměňujeme za osobní prospěch, lásku za sobectví a naději za skepsi. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane náš, Ježíši Kriste, ty jsi chlebem života. Prosíme za ty, kteří duchovně hladoví, kteří se cítí vyprahlí, kteří cítí prázdnotu svého života. Naplň jejich život smyslem. Prosíme také za ty, kteří, opravdu nemají co jíst, prosíme za země, kde je hlad a bída. Pane buď i tam milostivý. Dej, ať umíme projevit dostatek odvahy tam, kde je potřeba se zasadit o právo a spravedlnost, kde je potřeba chránit slabé před silnými, kde je třeba lidský život zachraňovat a bránit. Prosíme tě, Pane, za práci lékařů, za práci policie, soudů i zákonodárců. Dej ať se v tomto státě prosazuje tvoje spravedlnost a právo. Prosíme za mír ve světě. Chraň nás před těmi, kdo svět straší svými zbraněmi. Prosíme tě, dej, ať se dovedeme radovat z dobrých i z drobných věcí, které nám dáváš, ať namísto nespokojenosti umíme projevovat vděčnost za lidskou laskavost, ochotu, pomoc. Vždyť tyto věci jsou vždycky vzácné. Tvým darem je i milý úsměv těch, kteří žijí vedle nás. Dej, ať umíme tento úsměv upřímně opětovat. Amen.*